

Книга Даниїла - Номер вісім

Процес

Jeff Pippenger

2023-12-03

У третій рік царювання Єгоякіма, царя Юдиного, прийшов до Єрусалиму вавилонський цар Навуходоносор і обложив його. І Господь віддав у його руку Єгоякіма, царя Юдиного, з частиною посудин дому Божого; і він переніс їх до землі Шінеар, до дому свого бога, і посудини вніс до скарбниці дому свого бога. Даниїла 1:1, 2.

Книги Даниїла та Одкровення — це одна й та сама книга, і ті самі пророчі лінії, що представлені в книзі Даниїла, продовжуються в книзі Одкровення. Одкровення Ісуса Христа є остаточним пророчим посланням, яке розпечатується безпосередньо перед закриттям випробувального часу.

Істини, які в минулому були правильно зрозумілі з книги Одкровення, але були запечатані звичаєм і традицією, залишаються істинами, і сьогодні Лев із племені Юди знову розпечатує їх, і ці істини тепер відкривають своє досконале сповнення.

Істини, які в минулому були правильно зрозумілі з книги Даниїла, але були запечатані звичаями та традицією, і далі залишаються істиною; сьогодні їх знову розпечатує Лев із племені Юдиного, і ці істини тепер розкривають своє досконале сповнення.

Даниїл є просто першою з двох книг, які представляють Об'явлення Ісуса Христа.

Єгоякім є символом наділення силою першого послання в реформаторському русі. Він також є символом завіту, бо зміна імені пророчо вказує на початок завітних стосунків. Завітні стосунки, у які Бог вступає з народом, що раніше не був Божим завітним народом, починаються з наділення силою першого послання.

Які колись не були народом, а тепер — народ Божий: які не помилувані, а тепер помилувані. 1 Петра 2:10.

Символ зміни імені, що представляє завітні стосунки, засвідчується тим, що ім'я Авраама змінено на Авраама, ім'я Сараї — на Сару, ім'я Якова — на Ізраїля, а ім'я Савла — на Павла. Є й інші свідчення цього символу, але в першому розділі книги Даниїла ім'я Даниїла змінено на Белтешаззара, а ім'я Ананії — на Шадраха, Мішаїла — на Мешаха і Азарії — на Авед-Него.

Коли Господь вступає у завітні стосунки з народом, він водночас минає колишній народ завіту. Єгоякім представляє народ завіту, який минають, а Даниїл, Хананія, Мішаїл та Азарія представляють народ завіту, який відтак обирається. Коли люди вступають у завітні стосунки, їх випробовують, чи дотримаються вони умов завіту. Випробування символізується актом споживання їжі.

Адам і Єва провалили випробування актом споживання, і коли Бог уперше вступив у завіт із вибраним народом, Він розпочав ці стосунки, випробувавши їх манною. Давній Ізраїль зрештою провалив те випробування, але, роблячи це, вони дали першу вказівку і перше свідчення того, що завітне випробування — це не одиничне випробування, а випробувальний процес. На десятому випробуванні їх було приречено померти в пустелі протягом наступних сорока років. Потім Бог уклав завіт із Джошуа та Калобом, тим самим засвідчуючи, що коли Господь вступає в завіт із вибраним народом, Він також минає колишній народ завіту. Наприкінці давнього Ізраїлю, що також було початком духовного Ізраїлю, останній випробувальний процес для давнього Ізраїлю був першим випробувальним процесом для духовного Ізраїлю і був представлений як Хліб Небесний. Його прообразом була манна в першому завітному випробувальному процесі.

У тому процесі випробування, який був і першим, і останнім процесом випробування, Ісус визначив випробування Небесного Хліба, коли сказав, що ті, хто є його народом завіту, повинні їсти його тіло і пити його кров. Під час тієї промови він втратив більше учнів, ніж у будь-який інший час свого служіння. Та суперечка в його служінні була кульмінацією ілюстрації процесу випробування завіту, і Сестра Вайт докладно коментує цю подію в «Бажанні віків», де назва розділу — «Криза в Галілеї». Назва «Галілея» означає «петля» або «поворотний момент», і в цьому розділі вона окреслює, чому учні відвернулися від нього. Вони відмовилися застосувати його свідчення про вимогу їсти його тіло й пити його кров відповідно до належної пророчої методології. Вона зазначила, що вони трималися звичаїв і традицій пророчих уявлень, які Сатана прищепив біблійному розумінню стародавнього Ізраїлю. Ці непорозуміння дали їм, як вони вважали, привід тлумачити його слова буквально, а не духовно. Вона також вказує, що ті, хто «повернулися» від Ісуса (Галілея), про яких ідеться в шостому розділі Івана (Ів. 6:66), відтоді вже ніколи не ходили з ним.

Як у першому, так і в останньому процесі випробування завіту в стародавньому Ізраїлі, ми бачимо, що коли Бог вступає у завітні стосунки з обраним народом, Він водночас залишає осторонь попередній завітний народ. Ми також бачимо, що Він випробовує цей народ не одним-єдиним випробуванням, а процесом випробувань. Ми також бачимо, що процес випробування представлений чимось, призначеним для споживання. Ми також знаходимо, що їжа символізує Слово Боже, і що випробування передбачає вибір між двома видами їжі для споживання. Чи їмо ми з кожного дерева, про яке Бог сказав, що можемо їсти, чи їмо з дерева, з якого нам було заборонено їсти? Ми також бачимо, що вибір того, що їсти, включає випробування того, як ми їмо запропоновану їжу.

Наприкінці духовного Ізраїлю, за часів міллеритського руху, перша вістка була підсилена 11 серпня 1840 року. Єгояким там представляє протестантів, яких тоді ведуть у Вавилон, щоб стати дочками Вавилону. Вони були поставлені перед випробуванням, коли зійшов ангел десятого розділу Об'явлення і мав у руці розкрити книжечку. І так само, як Єгояким повстав проти вимог Навуходоносора і після цього був відведений у полон, протестанти відмовилися спожити поживу з руки ангела, на підставі традицій і звичаїв, які вони принесли із собою з Темних віків.

До весни 1844 року процес випробування досяг «переломного моменту» для Єгожикима та протестантів, і, як і під час першого процесу випробування для духовного Ізраїлю, вони «відступили» й більше не ходили з Ісусом. У тій історії Даниїл, Хананія, Мішаїл та Азарія представляють міллеритів, які обрали з'їсти книжечку, що була солодкою в їхніх устах, але стала гіркою в їхньому животі.

Якщо включити Адама й Єву, маємо чотири класичні свідчення того, що випробування представлено актом споживання їжі. Маємо кілька пророчих свідчень, які всі мають ознаку першого й останнього. Свідчення випробування манною є першим, а випробування Хлібом Небесним є водночас першим випробуванням для духовного Ізраїлю та останнім свідченням для стародавнього Ізраїлю. Випробування малою книжечкою є і першим, і останнім. Це кінець мандрів духовного Ізраїлю як церкви в пустелі, і воно є першим для тих, кого було обрано стати остаточним деномінаційним народом Божим. Міллерити були початком Божого деномінаційного народу, який мав бути визнаний справжнім рогом протестантизму. Існує кілька свідчень процесу випробування, що починається, коли перша вістка наділяється силою.

У тих процесах випробування настає «переломний момент», коли майже всі учні відвертаються. На свідчення Ісуса Навина та Халева увесь Ізраїль відвернувся й прагнув повернутися до Єгипту. У церкві в Галілеї більшість учнів відвернулася. Оскільки Ісус є Альфа й Омега, «переломний момент», який представлений наприкінці процесу випробування, також ілюструється на початку процесу випробування. Коли манна вперше була дана стародавньому Ізраїлю, знайшлися ті, хто одразу відступив від настанов. Після хрещення Христос відвернувся й пішов у пустелю. Сестра Вайт використовує символ переломного моменту у дуже наочний спосіб.

Є періоди, які стають переломними моментами в історії народів і церкви. У Божому провидінні, коли настають ці різні кризи, дається світло для того часу. Якщо його приймають, настає духовний поступ; якщо відкидають, настають духовний занепад і кораблетроща. Господь у Своєму Слові розкрив наступальну діяльність Євангелія, як вона звершувалася в минулому і як буде звершуватися в майбутньому, аж до остаточного конфлікту, коли сатанинські сили здійснять свій останній дивовижний рух. З цього Слова ми розуміємо, що вже діють сили, які приведуть до останнього великого конфлікту між добром і злом - між Сатаною, князем темряви, і Христом, Князем життя. Але майбутня перемога для людей, які люблять і бояться Бога, така ж певна, як і те, що Його престол утверджений на небесах. Біблійне Ехо, 26 серпня 1895 р.

Коли давньому Ізраїлю вперше було дано манну, було дано світло для того періоду історії. Під час хрещення Христа було дано світло для того періоду історії. 11 серпня 1840 року було дано світло для того періоду історії. Кожен із цих переломних моментів позначає початок періоду випробування, що зрештою завершується іншим переломним моментом, коли колишній завітний народ відвертається і більше не ходить із Христом.

Оскільки ці різні процеси випробування становлять як випробування для колишнього завітного народу, так і для народу нового завіту, існують два завершення цього процесу.

Завершення процесу випробування, а отже й остаточний переломний момент для протестантів в історії мілеритів, припало на весну 1844 року. Завершення процесу випробування (восени 1844 року), або переломний момент для самих мілеритів, настало після переломного моменту для колишнього народу Божого.

В історії Христа процес випробування позначений його дворазовим очищенням храму: раз на початку його служіння, а потім знову наприкінці його служіння.

Коли Ісус розпочав Своє публічне служіння, Він очистив Храм від святотатського осквернення. Серед останніх дій Його служіння було друге очищення Храму. Отже, в останній праці для попередження світу до церков звернено два окремі заклики. Друга ангельська вістка: "Упав, упав Вавилон, місто велике, бо він напоїв усі народи вином гніву розпусти своєї" (Об'явлення 14:8). І в гучному кличі третьої ангельської вістки чути з неба голос, який говорить: "Вийдіть із неї, люди Мої, щоб не мали ви участі в її гріхах і щоб не прийняли її кар. Бо її гріхи сягнули аж до неба, і Бог згадав її беззаконня" (Об'явлення 18:4, 5). Вибрані вісті, книга 2, 118.

У писаннях Духа пророцтва процес випробування двох очищень храму Христом узгоджується з третім розділом книги Малахії.

«Очищаючи храм від продавців і покупців цього світу, Ісус оголосив Свою місію — очистити серце від скверни гріха — від земних бажань, егоїстичних пожадань, злих звичок, що розтлівають душу. Цитується Малахії 3:1–3». Бажання віків, 161.

Очищення Божого народу представляє процес випробування, який неодноразово ототожнюється з кількома лініями пророцтва. Кожна згадка, починаючи з Адама та Єви й аж до історії міллеритів, представляє очищення ста сорока чотирьох тисяч.

«В останні дні історії цієї землі Божий завіт з Його народом, що дотримується заповідей, має бути відновлений». Review and Herald, 26 лютого 1914 р.

Процес очищення ста сорока чотирьох тисяч є першою згадкою в книзі Даниїла, яка є першою з двох книг, що разом представляють Об'явлення Ісуса Христа, яке розкривається безпосередньо перед закриттям випробувального часу для людства. Процес очищення ста сорока чотирьох тисяч також представлений як процес запечатування. Коли 11 вересня 2001 року розпочалося перше послання процесу очищення та запечатування ста сорока чотирьох тисяч, це стало переломним моментом для церкви і для світу. У вісімнадцятому розділі Об'явлення тоді з'явився ангел, який осяє світ своєю славою. Проте у вісімнадцятому розділі Об'явлення ангел не зображений як такий, що має в руці щось, щоб їсти, — але воно там є. Книжечка там є. Її легко розпізнають ті, хто обирає споживати методологію, представлену пророком Ісаєю як «рядок на рядок».

Накладаючи «рядок на рядок», ми розуміємо, що коли Христос зійшов 11 вересня 2001 року, Він також мав «маленьку книжечку», яку було представлено як «манну», «хліб небесний» та «маленьку книжечку». Але 11 вересня 2001 року колишній обраний народ, представлений Єгоякимом, вирішив дотримуватися звичаїв і традицій адвентизму й тоді

розпочав свій похід у вавилонський полон, який завершиться при недільному законі.

«Тепер надходить звістка, нібито мною було заявлено, що Нью-Йорк має бути змитий приливною хвилею? Такого мною ніколи не говорилося. Мною було сказано: дивлячись на величезні будівлі, що там зводяться, поверх за поверхом, «Які жахливі сцени відбудуться, коли Господь постане, щоб страшно потрясти землю! Тоді сповняться слова Об'явлення 18:1–3». Увесь вісімнадцятий розділ Об'явлення — це застереження про те, що гряде на землю. Але щодо того, що чекає на Нью-Йорк, особливого світла не маю; знаю лише, що одного дня великі будівлі там буде повалено перевертанням і перекиданням Божої сили. Зі світла, даного мені, знаю, що у світі — руйнування. Одне слово від Господа, один дотик Його могутньої сили — і ці масивні споруди впадуть. Відбудуться сцени, жахливість яких ми не можемо уявити». Review and Herald, 5 липня 1906 р.

Коли "великі будівлі" "Нью-Йорка" були "повалені через дії Божої сили, що повертає й перевертає," 11 вересня 2001 року, світло ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення наповнило всю землю, бо в історії земного звіра з тринадцятого розділу Об'явлення настав переломний момент.

"Є періоди, що стають переломними моментами в історії народів і церкви. За Божим провидінням, коли настають ці різні кризи, дається світло для того часу. Якщо його приймають — настає духовний поступ; якщо відкидають — настають духовний занепад і корабельна катастрофа." Bible Echo, 26 серпня 1895 р.

Коли 11 вересня 2001 року прийшло світло ангела з Об'явлення 18, ті, хто прийняв це світло, духовно зросли, а ті, хто відкинув світло, духовно занепали й розпочали свій бунтівний шлях до остаточного поворотного моменту — недільного закону, де вони назавжди зазнають краху свого сповідання як вісники третього ангела. Ті в Галилеї, які відвернулися і більше не ходили з Христом (Івана 6:66), відверталися від світла, яке вперше з'явилося під час Його хрещення, де перша вістка тієї випробувальної історії була посилена. У першому розділі книги Даниїла зображено дві групи поклонників в історії, коли першу вістку було посилено. Єгояким представляє тих, хто зазнає краху у вірі, а Даниїл, Ананія, Мисаїл і Азарія — вірних.

У третій рік царювання Єгоякіма, царя Юдейського, прийшов до Єрусалима Навуходоносор, цар Вавилонський, і обложив його. І Господь віддав у його руку Єгоякіма, царя Юдейського, і частину посудин дому Божого; і він переніс їх до країни Шінар, до дому свого бога, і заніс ці посудини до скарбниці дому свого бога. І наказав цар Ашпеназові, начальникові своїх євнухів, привести декого з синів Ізраїлевих, і з царського роду, і з князів; юнаків без вади, вродливих, здібних до всякої мудрості, тямущих у знанні, що розуміються на науці, і таких, що мають здібність стояти в царському палаці, і щоб їх навчали писемності та мови халдейської. І призначив їм цар щоденну частку з царських страв і вина, яке він пив, так годувати їх три роки, щоб по закінченні цих років вони стали перед царем. А між ними були з синів Юди Даниїл, Хананія, Мішаїл та Азарія; яким начальник євнухів дав імена: Даниїлові дав ім'я

Валтасар; Хананії — Шадрах; Мішаїлові — Мешах; а Азарії — Авед-Него. Але Даниїл постановив у своєму серці, що не опоганиться часткою з царських страв, ані вином, яке він пив; тому попросив у начальника євнухів, щоб йому не опоганитися. Даниїла 1:1-8.

Даниїл, Хананія, Мішаїл та Азарія були з племені Юди. Їх зробили євнухами, тим самим вони уособлювали останнє покоління адвентизму. Навуходоносор, як і багато давніх царів, наказав оскопити чотирьох юдейських юнаків, щоб усунути будь-які побоювання, які він міг мати, коли вони служили рабами та мали справу з дружинами й наложницями царя.

Символічно це представляє останнє покоління адвентизму, бо після цих чотирьох рід Юди більше не матиме продовження. Число чотири є символом всесвітності і, отже, представляє останнє покоління адвентистів сьомого дня в усьому світі, які визнають 11 вересня 2001 року сповненням Божого пророчого Слова.

Ті адвентисти сьомого дня є предметом пророчого Слова Божого, бо саме їх покликано бути тими ста сорока чотирма тисячами. Та їхня пророка спадщина почалася з бунту їхніх батьків у 1863 році. Той первинний бунт майже неможливо розпізнати, бо його приховали традиції та звичаї чотирьох поколінь наростаючого бунту. Хоч це важко розпізнати, але його слід побачити й визнати, як зрештою зробив Даниїл у дев'ятому розділі книги Даниїла. Він зробив це, розпізнавши істину, що міститься в пророчому Слові Божому.

Бунт, від якого Даниїл і троє юнаків безпосередньо походили, полягав у відмові їхнього батька залишатися відокремленим від язичницьких впливів, які їх оточували. У 1863 році лаодикійський адвентизм повернувся до біблійної методології відступницького протестантизму та католицизму, щоб підтримати їхнє відкинення визначення Міллера «семи часів» з Левита 26. Той бунт для Даниїла і трьох юнаків був представлений царем Єзекією.

Цар Єзекія благав Господа не помирати, і його молитва була почута, коли Господь дарував йому ще 15 років. Тим самим він потім став батьком Манассії, одного з найзліших царів Юди, але також царя, з якого починається поступове семиетапне завоювання й поневолення Юди. У 1856 році Правдивий Свідок прийшов постукати у двері лаодикійського адвентизму, але вони обрали жити, а не померти для себе. До 1863 року вони відбудували «Єрихон» і розпочали дедалі зростаючий бунт, який зрештою завадив їм визнати 11 вересня 2001 року початком їхньої трьохетапної подорожі у рабство духовного Вавилона, що завершується недільним законом.

Для царя Єзекії настав 1863 рік, коли його молитва, щоб жити, була задоволена. Господь дав знамення, що його молитву було прийнято. Бог підтвердив молитву, зрушивши сонце, і вавилоняни побачили дію Бога на небесах, хоч вони й не знали, що це означало. Тоді вавилоняни прийшли до Єрусалима, щоб дізнатися про Бога, який мав владу керувати сонцем. Замість прославити Бога Неба, цар Єзекія, замість померти для себе, обрав прославити свій храм і місто замість Бога, який обрав помістити Своє Ім'я в тому храмі й місті.

Той бунт призвів до пророцтва, що діти з його роду стануть рабами й євнухами у Вавилоні. Тими дітьми були Даниїл, Ананія, Місаїл та Азарія, і вони представляють духовне останнє покоління тих адвентистів сьомого дня, які визнають 11 вересня 2001 року переломним моментом в історії народів світу та церкви, коли дається світло, покликане випробувати й запечатати сто сорок чотири тисячі.

У ті дні Єзекія був смертельно хворий. І прийшов до нього пророк Ісаїя, син Амоца, та сказав йому: Так говорить Господь: Упорядкуй дім свій, бо ти помреш і не житимеш. Тоді він повернув обличчя до стіни й молився Господеві, кажучи: Благаю Тебе, Господи, згадай тепер, як я ходив перед Тобою в правді та з непорочним серцем і чинив те, що добре в очах Твоїх. І Єзекія гірко заплакав. І сталося, перш ніж Ісаїя вийшов до середнього двору, було до нього слово Господнє, говорячи: Повернись і скажи Єзекії, князеві Мого народу: Так говорить Господь, Бог Давида, твого батька: Я почув твою молитву, побачив твої сльози. Ось Я вздоровлю тебе: третього дня ти зійдеш до дому Господнього. І додам до твоїх днів п'ятнадцять років, і визволю тебе та це місто з руки царя Асирії, і оборонятиму це місто заради Себе та заради Мого раба Давида. І сказав Ісаїя: Візьміть припарку зі смокв. І вони взяли та поклали на нарив, і він одужав. І сказав Єзекія до Ісаї: Яка буде ознака, що Господь уздоровить мене, і що я на третій день зйду до дому Господнього? І сказав Ісаї: Оце матимеш від Господа знак, що Господь учинить те, що сказав: чи піде тінь уперед на десять ступенів, чи повернеться назад на десять ступенів? І відповів Єзекія: Легко тіні спуститися на десять ступенів; ні, нехай тінь повернеться назад на десять ступенів. І закликав пророк Ісаїя до Господа, і Він повернув тінь на десять ступенів назад, на які вона спустилася на сонячному годиннику Ахаза. Того часу Беродах-Баладан, син Баладана, цар Вавилону, надіслав листи та дарунок Єзекії, бо почув, що Єзекія був хворий. І Єзекія вислухав їх і показав їм увесь дім своїх коштовностей — срібло й золото, пахощі та коштовне миро, і весь дім своєї зброї, і все, що знаходилося в його скарбницях; не було нічого в його домі та в усьому його володінні, чого Єзекія їм не показав. Тоді прийшов пророк Ісаїя до царя Єзекії та сказав йому: Що казали ці люди і звідки вони прийшли до тебе? І сказав Єзекія: Прийшли з далекої країни, з Вавилону. І сказав: Що вони бачили у твоєму домі? І відповів Єзекія: Усе, що є в моєму домі, вони бачили; нема нічого серед моїх скарбів, чого я їм не показав. І сказав Ісаїя до Єзекії: Почуй слово Господнє. Ось приходять дні, коли все, що є в твоєму домі, і що нагромадили твої батьки аж до цього дня, буде винесене до Вавилону; нічого не залишиться, говорить Господь. І з твоїх синів, що вийдуть від тебе, яких ти породив, вони візьмуть, і вони будуть євнухами в палаці царя Вавилону. Тоді сказав Єзекія до Ісаї: Добре слово Господнє, яке ти сказав. І він сказав: Хіба не добре, коли в мої дні буде мир і правда? А решта діл Єзекії, і вся його міць, і як він зробив ставок і водогін та провів воду до міста, — хіба не записано це в книзі літописів царів Юди? І Єзекія спочив з батьками своїми, а замість нього зацарював його син Манасія. 2 Царів 20:1–21.

Наступний вірш говорить:

Манасія мав дванадцять років, коли почав царювати, і царював п'ятдесят п'ять років у Єрусалимі. А ім'я його матері — Єфсива. 2 Царів 21:1.

Яким був би результат, якби цар Єзекія прийняв волю Господа і просто привів свій дім до ладу та помер? Йому було дано ще п'ятнадцять років, і через три роки народився нечестивий Манасія. Що сталося б у 1856 році, якби адвентизм визнав перехід від Філадельфії до Лаодикії, привів свої справи до ладу і залишив основоположні істини Вільяма Міллера недоторканими? Гадаю, ми ніколи не дізнаємося відповіді на це запитання, але те, що ми знаємо, — це те, що “Даниїл постановив у своєму серці, що не буде осквернятися часткою царського м'яса, ані вином, яке він пив.”

Ми продовжимо перший розділ книги Даниїла у наступній статті.